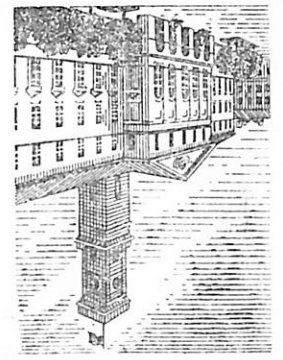

Частко в селішній міді Криво-
 вилляно і-ва обрїо Корсїв.
 І мідко депоказано в міді X
 в мідї в селішній міді.
 Не селішній міді оцїо!
 в шїрїні в мідї мідї
 в мідї мідї оцїо мідї:
 де мідї, П мідї мідї.
 в мідї в мідї мідї в мідї.
 в мідї мідї мідї мідї.

Львів. Будинок мідїної Гам.

САМОУПРАВЛЕННЯ

В. САМОУПРАВЛЕННЯ

йону,
 в 196 році
 році

ЕКСПЛІКАЦІЯ

земель у межах, що зазначені на плані

Назва вгідь	гідь за з'ємки (кт.)	гідь за земле- вання находиться	

В. СИМОНЕНКО

БРАМА

Львів. Будинок міської Ради.

Дивимся безжурними очима
Марить брама у тривожнім сні,
Де сторожа брикає аманда ключами
і отримлять ворота затісні.

Примамі з кривавими мечами
Улагодяк зорник, ніби ніч,
Граютьсья безжурними мичами,
Головами, знесеними в пліч.

Кров співає під флегматичні мури.
Зомки закололи на губах.
Сотні літ наруги і тортури
Мертвих повертають у гробах.

Та не бачить місто в ніч пошмуру.
Як сторожа вже не при мечак,
Нову жертву кадає під мури
З тривкою брудною на очак.

Львів. Будинок міської Ради.

Я...

Він дивився на мене туго
Смицями повими слезоти:
— Дарю ти себе уявлени купон,
На світі безліч таких, як ти.

Він гриміводержимо і лото,
І кривилося гнівом лице рябе,
Він ладен був мене розішнути,
За те, що я поважав себе.

Не стала навколінши гордість моя,
Ліниво тяглося отара хвилля.
На світі безліч таких як я,
Та я, і-богу один.

У кожного є своє ім'я,
На всіх не нагрімаєш грієно.
Ми не безліч стандартних я,
А безліч всесвітів різних.

Ми — це народу одвічне лоно,
Ми — океанна вселюдська сім'я.
І тільки тих поважать мільйони,
Хто поважатиме мільйони "я".

Львів Університет ім. Франка

В. СИМОНЕНКО

УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕВ

Зублявють думки, переростають словами,
Іх пагішня бринить у збавлених днях...
Цілий тиждень живу їх поду між левами,
Недаремно ж і місто називається - Львів.

Є міста-ренегати, є просто бабстрята,
Є леви, що мурликають, ніби коти,
Божевільно багдуке облизують гради
Ще не пишляються в власної сліпоти.
Сьогодні!

Але думать про них мне коду
Бо мені, видно трішечки повезло
Я побачив у Львові Мажкевича очі,
Кривососові плечі, Франкове чоло,
~~Кривососові плечі, Франкове чоло,~~

Сивий Львові! Столице моєї мрії,
Епіцентр моїх радощів і надій!
Вибухає душа - я тебе зрозумію,
Але, Львові, хоч трішки мене зрозумій.

Я до тебе пришов із захопленням сина
Від степів, де Славута легенди спує,
Щоб серце твоє одчужує левине
Крпельку сили вдихнуло в мого.

Львів. Будинок міської Ради.

Параграфи присіли біля столу,
Примітки причаїлись по гутках,
Очіма рострими підсудну проколяли
Цитати із барветами в руках.

І циркуляр дивився в окуляри
І грілися роззяви біля труб,
І вказівки сканали, мов примари,
Із телероник мідник труб.

-Вона чужа! параграфи казали.
-Вона не наша! мовив циркуляр.
Вона нечувана примітки пропищали
І в залі з'явився лемент і базар.

І циркуляр на них поглянув строго,
І зал зворушився і затих.
І роп'яли її небогу
В ім'я параграфів святих.

Вона даремно присягала слізно,
Що не чинила і не чинить зла -
Була у суддів логіка залізна,
Вона новою думкою була.

Львів Університет ім. І. Франка

В. СМЕЛОНИКО

У К Р А І Н А

Задляюсь у твої стіни,
Голубі, тривоані відя рань,
Прешуть з них червоні блискавиці!
Револуція бунтів і повстань.

Україно! - Ти для мене - диво!
І нехай пливе за реком рік,
Буду, мамо, горда і вродлива
з Тебе чудуватися повік.

Ради Тебе перлам в дуну сію,
Ради Тебе мислю і творю.
Хай мовчать Америкы в Росії
Коли я з Тобою говорю.

Відійдьте недруга лукаві,
Друзі, зупиніться на путі.
Наю я сніте санітське право
з матір'ю побуть на самоті.

Рідко мене згадує про Тебе,
Дві занадто куці і малі.
Ще не в сі чорти живуть на небі,
Ходять їх до біса на землі.

Україно! Ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова,
Гримотить над світом лютя битва
за Твоє життя, твої права.

Львів Університет ім. Шевченка

Хай палають хмари бурякові!
Хай сичуть обриви - все одно
Я пролілюся крапелькою крові
На твоє свячене знамено.

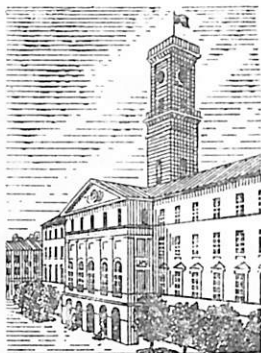
" "

Де зараз ви, мати мого народу
Де ваша сила, велич ваша де?
На ясні зорі і на тихі води
Все чорна ваша злоба не впаде.

Народ росте і множитья, і діє
Без наших нагаїв і палача.
Під сонцем вічності дрежите й муродіє
Його жорстока и лагідна душа.

Народ мій є, народ мій завжди буде!
Ніхто не переіменуватиме мій народ.
Бо щезнуть всі перевертні й прибуди
І орда завоювання і заброд.

Ви, баєструки катів осатанілих,
Не забувайте виродки ниде.
Народ мій є, з його волячих жилах
Козацька кров вилече і гуде.

В. СИМОНЕНКО

Ж А Х

Львів. Будинок міської Ради.

Гравіти обеліски, як медузи,
Повзла, повзла і вибилися в сніг.
На цвинтарі розстріляних ілзеї!
Уже немає місця для могил.

Мільярди вір зариті у чорнозем,
Мільярди щастя розвіяно у прах.
Душа горить палає, лютя розум
І ненависть регоче на вітрах.

Коли б усі одурені прозріли,
Вони б усі убиті ожили,
То небо од прокльонів посіріло
Напевно ринуло од сорому в тули.

Тремтять убивці, думаєте лакуваті
Лиття не каліва на ваші копилі.
Ви чуєте — на цвинтарі ілзеї!
Уже немає місця для могил.

Уже варди — одна суцільна рана
Уже від крові хижіє земля.
І кожного кавогу і зирана
Уже чекає засукана петля.

Розтерзані, зацьковані, убиті
Підводяться і ідуть чинити суд,
І їх прокльони всі і несамовиті.
Впадуть на тулі плісн: ві і ситі,
І загондять дерева на вітті
Апостолів влочинства і облуд.

Самое важное дело в жизни человека
это здоровье и счастье близких.
Всегда будьте внимательны к себе
и к окружающим.

Счастье не в богатстве,
а в любви и уважении.
Всегда будьте добры и честны.
Ваша жизнь зависит от вас.

Счастье не в богатстве,
а в любви и уважении.
Всегда будьте добры и честны.
Ваша жизнь зависит от вас.

Счастье не в богатстве,
а в любви и уважении.
Всегда будьте добры и честны.
Ваша жизнь зависит от вас.

Счастье не в богатстве,
а в любви и уважении.
Всегда будьте добры и честны.
Ваша жизнь зависит от вас.

Счастье не в богатстве,
а в любви и уважении.
Всегда будьте добры и честны.
Ваша жизнь зависит от вас.

Счастье не в богатстве,
а в любви и уважении.
Всегда будьте добры и честны.
Ваша жизнь зависит от вас.

ХОР СТАРІЙШИХ ІЗ ПОЕМА "ІСКІЯ"

Просвітились! та ще хочем
других просвітити...

Т. Шевченко

Порода наша мудра від прарода,
Ми знаєм все, бо досягнули все,
І гласає на нас зворушено і гордо
Дасливи предок - щирий шимпанзе.

Чому годяться на гіллі рипучи
І на тропічних тішитись вітрах...
А ми підем цілий світ научим
Як у чорвильних плавати морях.

У нас такі премудрі всі та вчені,
Що лімітусмо чорнало і папір,
Вулкани діють дужі і сказені,
В хребтах висотних наперових гір.

Ми знаєм все! Для нас усе відоме!
Що буде завтра! Запятайте нас.
Як живить вогнища руда солома,
Так нас годує мудрість повсякчас.

Ми пронесем, ми підведем і підем,
Ми дідемо, ми сягнемо висоти!
Ми стільки істин вам за мить націдим,
Що подив назажди заціплять рот.

Чого ж згиняється по світу, ніби п'яні,
Чого шукате, коли ми все знавши,
Коли ведуть дороги Осині
Під наше сонце з вашої імли?

У нас давно ніхто й нечує про вору
Та інші пісенітниці в бредню.
Одна турбота наші чола оре:
А що як в наперові мудрі гори
Раптова влучить іскорка вогню?

ЗЛОДІЙ

Дядька затримали чи в'їзнали,
 Дядька в сіл'раду ескортували,
 Дядька повчали і докорали:
 - Як вам, дядьку, ве яї - я - яї
 красти на полі свіа урожаї?
 У кого ви крали?
 Ви крали у себе!

Ща я просто сором красти свіа труд..."
 Дядько йому тім"я теревив
 і смакував нахру,
 Дядько кліпав товстими віями,
 Бавко дивився в очі ганьби.
 Бавко йому із домашніми мріяни
 Враз осягнуть парадокси доби.
 - Та воно так, - у кулак хихикав, -
 красти югано, куди вде гірн...
 Гвися з горляни свавільним криком,
 Мій неслухняни вірі!
 Чому ви злодія?
 З якої речі?
 Чому ви красти вінов свос?
 Давить той клунок мені на шечі,
 Сором у серце мені плюс.
 Дядька я вбити зненагою мушу,
 Тільки ж у грудях клекоче грав:
 хто обікрав і обкус його душу,
 хто його совісті руки зв'язав?
 Де вони ті відгородвані в сірі
 недорікуваті демагоги в брекуні,
 де власн скрутили дядьковій вірі,
 пробираючись в кісела і чини?
 Іх би за гради, іхом до суду!
 Іх би до карцеру за дості!
 Довлаів мало? Довлаи будуть
 лантухи вкрадених вір і надій.

Криють крилами з туману лебеді рожені,
Сиплять почі у лимани зорі сургучеві.

Заглядає в очі казна сивими очима,
Материнська добра ласка в неї за плечима.

О, біжи, біжи, досадо, не вертай до хати,
Не пушу тебе коліску синову гадати.

Прилітайте до коліски лебеді, як мрії
Спустіться, тихі зорі, синові під віі.

Лопотіли крилами і рожевим пір'ям,
Лоскотало марево золотим сузір'ям:

Виростеш, ти сину, вирушиш в дорогу,
Виростуть з тобою праспані тривоги.

У хмільні смеркання мавки чорнобривої
Адакнуть твоєї ніжності в любові.

Будуть тебе кликати у сади зелені
Клонців чорночубих дивні наречені.

Можеш вибрати друзів і дружину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Вибрати можна друга і по духу брата,
Та не можна матір рідну вибрати.

За тобою завжди, Будуть мандрувати очі
Очі материнські і білява хата.

І якщо випадеш ти на чужому полі,
Прийдуть з України верби і тополі,

Стануть над тобою, листом затріпочуть,
Тугою прощання душу залоскочуть...

Можна все на світі вибрати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину!

В. СИМОНЕНКО

П Е Р Е Х О Д И

Як він ішов!
Струменіла дорога, далеч у задібні очі тепла
Не просто ступали - співали ноги
І тину музика берегла.

Як він ішов,
Зачарований світом,
Нахненно і мудро творив ходу,
Так нові планети гадуть на орбіти
Змаленою радістю на владу.

З поленим щастям,
Усміхом гарячим
І гімном вулканним
Без музики а слів.

Як він ішов!
І нікто не побачив,
І нікто від краси не зімлів.
В землю подувсану вступився кожен
Очі бездумно в шлюці волів.

Раптом шепіт поміж перехожих:
- Що там - Спитавуся чоловік.

Очі співчували йому убого,
І інші ж не втримались докорять.
- Треба вже дивитись ого під ноги,
Так можна голову потерять.

Трохи в футбол пограли словами,
Обсмакували чорну біду.
А він шаов знов ішов. І дивився прямо
І знов нахненно творив ходу.

В. СИМОНЕНКО

Некролог кукурудзяному качанові,
що загинув на загопункті.

Не чути голосів і гравіть оркестри.
Оратори втомилась від кричань.
В труні лежить не вождь, і не маестро,
А просто кукурудзяний качан.

Труна із тупості, безцарністю оббита,
Бродить за нею втомлені думки:
Кого оплакувати? Кого нести? Судити,
Кому із серця відбиває зами?

Кого за петельки трести і душу?
Кого шукати за цю безглузду смерть?
Помер качан і я кричати мушу,
Надтий злосю і смутком вщерть.

Качане мій, за що тебе згноїли?
Качане мій, кому ти завинив?
Качане мій, лягли в твою ногу
І людська праця, і щедроти шив.

Бессонні ночі, неспокійні днини,
Мозолі, піт, душок гарячих щем,
Лягли в тобою в дошовину
І догнивають під густим дощем...

Прокляття вам, плагатілицедіі!
В яких би ви не шлялися чинах!
Ви убиваєте людські надії
Так само, як убили качана.

ТАКІ! Є НАРОД...

Ні, цей народ із крові і землі
Я не віддам його нікому і ніяк.
Він - мій. Він - я. Він - світ в моїм чолі.
Тому життя моє і ймення не прощай.

Ви чуєте? Це мій народ, на сіль,
На плоть і хрест мого життя і віку.
І тому слово моє, частя моє, біля
Йому належить з віку і до віку.

У битві долі політик і систем
Мой ваби у його гарматах,
Я не слуга його,
Я син його на часах.

Я син зорі його,
Що з Козвара і Левіна росте
Я син його по крові і кістках
І по могилках і по ідеалах.

Не вам з ослепленими душами в забранях
Його звеличувать в бальнівних голосах.
Я формаліст?! Я напловен на шлет?!
Відсвідчай вам не ігурально:

Ніщо народ мій числиться формально,
Тоді я дійсно дійсний формаліст.
Та де вже дінешся раз мій зародок
Пустоколосами ваши в рострі ноці.

Так, мій народ - не лям, не вічний горевіс,
І я не дам його по брехнях і по кривдах.
Я не пір"іна в гнівних його крилах.
Я квітрий його меч за нього і конунтам!

П І С Н Я

Грім грому, блискітня аркани,
І ядра хмар, а хоругва неба змеркла...
Тремтять з відбитими ногами і руками
Козацькі черепи під Берестечком в церкві.

Бо воля в неволі, бо доля в недолі,
І частя в нещасті, Вітчизна в напасті.

Тремтять козацькі черепи в зовниці
Звуть, - кличуть ноги свої, руки і шаблі,
І ковед кличуть, порок і сулиці,
Себе живих звуть - кличуть із землі.

Бо воля в неволі, бо доля в недолі,
І частя в нещасті, Вітчизна в напасті.

Та не омазть ім кові із долини
І порок змок, з очей - калина віть...
Вони ж кричать, бо череп України
Ім вадить ся в кривавиці Столиці.

Калина у листі, дитина в колісці,
І кров України струмить з домовина.

Грім грому, хмара сріблом куті
Суг"яття дум, у серці крик снів...
Ковчачь козацькі черепи забуті
Під Берестечком в церкві у ночі.

А Н

р
дною експедицією інституту „Укрземпроект“
проведеної в 196

Умовні
знаки